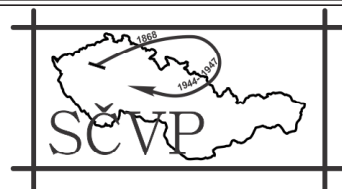


ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel



8/2014

Vzpomínky z Volyně 100 let čs. legií

Deset mužů z rodiny Klichů v České družině (Čtvrtá rota)

V literatuře o českých dobrovolnících můžeme číst, že v České družině i v Ruské armádě sloužili spolu bratři z různých českých rodin. Připomíná se tam např. pět bratrů Roubalů, tři bratři Holých, bratři Klecandovi a Čilovi, otec a syn Červinkovi aj. Když jsme zkoumali osudy dobrovolníků ze 4. roty České družiny, setkali jsme se s obzvláště vzácným případem. Našli jsme tam, že v 1. světové válce bojovalo na ruské straně deset členů jedné rodiny: bratři, bratrance a jejich strýc. Byli to syn a vnuci Vojtěcha a Anny Klichových z obce Semiduby Volyňské gubernie. Bojovali nejen v rotách České družiny a Československých pluků, ale i v jiných plucích Ruské armády. Jejich osudy byly různé. Chceme vyprávět o této unikátní rodině a jejich vojácích.

Vojtěch Klich a jeho manželka Anna přijeli v r. 1872 se šesti syny a třemi dcerami z Borové v rakousko-uherských Čechách do vesnice Semiduby Volyňské gubernie (nyní Rovenská oblast). Přijali ruskou státní příslušnost a pravoslaví, pořídili si dům a hospodářství a přizpůsobili se novému prostředí. Děti rostly, zakládaly si vlastní rodiny a rozprchly se. Syn Jan se stal výtvarníkem, usadil se v Jaltě a zařizoval tam interiéry krymských paláců carské rodiny a jejich dvořanů. Syn Vojtěch (Vojtěch mladší) byl krejčí, ale stal se správcem a později starostou ve Zdolbunově. Nejúspěšnějším synem byl Václav, statkář, který vlastnil pivovar v Olšance u Žitomiru a keramičků v Polonném. Byl společensky velmi aktivní a věnoval se dobročinnosti na Volyni i v Kyjevě. Byl to on, který spolu s J. Jindříškem věnovali V. Švihovskému peníze, aby si mohl od V. Vondráka koupit tiskárnu na vydávání týdeníku Čechoslovan, a stal se jejich společníkem ve Slovanském vydavatelství.

V r. 1914 měl Vojtěch starší s manželkou Annou deset dospělých vnuků. Nejstaršímu Bohuslavu Nejedlému bylo 32 roků a nejmladšímu Jaroslavu Klichovi ještě nebylo 16. Když začala 1. světová válka, se vnucci, Otakar, student Kyjevského polytechnického institutu, gymnazisti Jaroslav z Kyjeva a Michal z Jalty, zeměměřič Václav Klich a úředník Bohuslav Nejedlý z Volyně, přihlásili jako dobrovolníci v Kyjevě. Čtyři synové Jana z Jalty, Mikuláš, Alexandr, Petr a Vladimír, a také syn Vojtěcha mladšího ze Zdolbunova Alexandr byli jako občané Ruska mobilizováni do Ruské armády.

Těch pět sloužilo ve 4. rotě, 3. četě praporčíka Jaroslava Vilímka. Cvičit chodili na Vladimírskou hůrku a na Lukijanovské cvičiště. Po městě chodili v útvarech a zpívali české písně. Od ruských vojáků se lišili tím, že na čepicích měli červeno-bílou stužku.

17. září 1914 Družina utrpěla první nebojové ztráty: na břišní tyfus nejprve zemřel lékař Lukjančenko a za několik dní zemřel

jeden z Klichů – Václav (Vasil), syn starosty ze Zdolbunova. Byl starší než ostatní, už pracoval jako zeměměřič, měl medaili k 300. výročí dynastie Romanovců. Pochovali ho na Bajkovém hřbitově.

11. října (28. září), na den sv. Václava, byli všichni na Sofijském náměstí při slavnostním svěcení praporu a složení přísahy.

19. října se v sále 1. reálky konal večer na rozloučenou před odjezdem na frontu. Plukovník Josef Švec si napsal do svého deníku: „Na večírku vystoupil ředitel, báťuška, ale všechny udivil učitel literatury svou znalostí českých dějin... V sále byl mladý dobrovolník, kvintán – student páté třídy této reálky. Spolužáci mu věnovali pamětní list a loučili se s ním pro Čechy neobvyklým, ale pro Rusy typickým způsobem, houpali ho a vyhazovali do výšky.“ Na tento večer vzpomínal J. Švec celý život. Považoval kvintána za syna starosty Zdolbunova Vojtěcha Klicha mladšího, ale byl to Jaroslav Klich, syn Václava Klicha z Olšanky.

21. října nastal den odjezdu na frontu. Roty za zvuku orchestru a za zpěvu písní přišli na nákladní nádraží Kyjev, kde nastupovali do připravených vagonů. Vyjeli v noci na 22. října a téhož dne večer přijeli do Zdolbunova. Otakar, Jaroslav a Bohuslav Nejedlí šli navštívit svého strýce Vojtěcha Klicha mladšího, starostu městečka. To jeho syna Václava (Vasila) z 2. roty pochovali minulý měsíc v Kyjevě.

Když se bratři vrátili na nádraží, zjistili, že jejich vlak už odjel. Dostihli ho v Rovně. Pak jeli do Radzivilova. Tam vystoupili a rozmístili se v prázdných rakouských kasárnách. Odtud pak šli několik dní pěšky na západ. Za zvuku orchestru překročili bývalou rakouskou hranici a 1. listopadu vstoupili do Lvova, který ještě před měsícem nesl rakouský název Lemberg. 3. listopadu generální guvernátor Haliče a Bukoviny hrabě G. A. Bobrinskij provedl přehlídku. Ze Lvova jeli vlakem na frontu, ke štábu 3. armády do Jaroslavi. *Alexandr a Dina Muratovovi překl. M. Žáková - bude díky svému rozsahu vycházet na pokračování*

Vzpomínka na poválečné období léta 1945-1947 v Ostroku na Ukrajině

Pamatuji se na ten krásný pocit, když jsme uslyšeli z městského rozhlasu v Ostroku, že je konec války. To se nedá ani popsat tu radost. V armádě byl můj otec i sestra a několik strýců a bratřanců. Bohužel jeden bratranec Vladimír zahynul u Dukly, dva dny před svými sedmnáctinami.

Naše mámy se domluvily a napekly chlupaté koláčky s tvarohem, daly se ven stoly a každý přinesl nějaké skromné pohoštění, přišel i harmonikář, hrálo se, zpívalo – tancovalo. Žilo nás tam pospolu několik českých rodin, co jsme utekli z vesnice před banderovci.

Přes naše město procházelo vojsko, které se vracelo ze západní Evropy domů. My děti jsme stály u silnice s vědrem s vodou a dávaly jsme vojákům napít.

V Ostroku byla též posádka a jejich oficií si mohli najít ubytování v soukromí. Náhodou i u nás se zastavil jeden litinant, Vaňka Bačurin z Voroněže, a jak zjistil, že jsme Češi už bylo rozhodnuto, že se u nás ubytuje. Maminka namítala, že nemáme postel ani pro ní místo. Vaňka byl rozhodnut, že si postel sežene a postaví si jí v chodbě. Ještě ten den se k nám nastěhoval, věci mu donesl jeho sluha. Když dorazili, maminka tedy otevřela dveře do další světnice.

Ruští vojáci moc rádi vzpomínali na český lid. V roce 1945 byli zde vítáni jako osvoboditelé.

Se sestrou jsme jednou šly do kina a spolu jsme si povídaly česky. Před námi seděli vojáci a najednou koukáme, jak si vojákové mezi sebou sdělují: „Češi - Češi“ a všichni se na nás dívali. Příště, když jsme šly se sestrou do kina, musely jsme mezi sebou hovořit ukrajinsky, abychom nebyly středem pozornosti.

Bylo to v roce 1946 v letním měsíci, přišla jsem domů a doma plná světnice ruských důstojníků.

Došli si v Ostroku na úřad a zjistili si, kde bydlí Češi, dostali adresu na nás. Já jsem rozpačitě zůstala stát u dveří jako desetiletá holka a pozorně jsem si je prohlížela. Jeden důstojník na mě, špatnou češtinou – že prý Češi nejsou tak černí jako je on, byl to Gruzínek.

Další oficír nám vypravoval, že byl raněný a ležel v Praze v nemocnici a paní Hana Benešová je chodila navštěvovat a jemu prý říkala: „Alexejičku, já si Tě vezmu za synáčka.“

Přišli za námi, chtěli si popovídat s Čechy a slyšet českou řeč. Při odchodu uviděli venku na šňůře viset šaty mé starší sestry, která nebyla doma, šaty poznali, že prý tu dívky znají, je prý též Češka, co nosí tyto šaty.

Sepsala Soňa Nováková, rozená Šircová

Setkání po 66ti letech

Jmenuji se Tonička Janečková rozená Škrancová narozená v Novostavcích 23. června 1933, nyní bytem v Teplicích.

Každou neděli jsem chodila v Teplicích tančovat a tam jsem se poznala pana Michala Habštáka pocházejícího z Duchcova, který mi řekl o existenci sdružení. Na internetu mi našel kontakt na sdružení v Praze. Po tel. kontaktu s paní Nečasovou jsem se přihlásila do sdružení v Teplicích, kde je předsedkyní sdružení paní Vlasta Holmanová, ve které jsem získala novou kamarádku. S paní Holmanovou se pravidelně navštěvujeme a když jsem se zmínila o paní Báčové z Novostavců o které jsem se dočetla ve zpravodaji, tak mi Vlastička dala kontakt na pana Jaroslava Báču s kterým se zná.

A tak jsem zavolala p. Báčovi v domnění že je to syn p. Báčový, ale to už byl její vnuk a že babička bydlí na Moravě u dcery v Javorníku u Jeseníka. Po několikerém osobním setkání s p. Báčou, kdy jsme probrali celou vesnici Novostavce, kdo kde bydlel, co se

kde událo, jsem se několikrát zmínila, že bych ještě chtěla vidět babičku Báčovou, které bylo 95 roků. A mé přání bylo vyslyšeno. V lednu 2010 mi pan Báča sdělil, že má cestu na Moravu na rodinnou oslavu do Šumperka s tím, že to vezme přes Javorník k babičce Báčově a že můžu jet tak. Tak jsem neváhala, sbalila věci a ve čtvrtek 22. ledna jsme vyjeli. Jela s námi ještě maminka p. Báci Olga Báčová roz. Kovalcová, která se také narodila v Novostavcích. Jakou jsme měli ohromnou radost, když jsme se po 66 letech setkali. Bylo to nezapomenutelné dojetí, když jsme si padly do náruče a babička prohlásila, že už si myslela, že mě nikdy neuvidí a oběma nám dojetím tekly slzy. S babičkou jsem se naposledy viděla v roce 1944 když jsme s Báčovými utíkali před banderovci do Babina, do cukrovaru, kde jsme pozabíjeli prasata. Báčovi v Babíně zůstali a my poté odešli do Kvasilova. Tak jsme si povyprávěly a zavzpomínaly dlouho do večera.

Než jsme si postavili v Novostavcích stavení, tak jsme bydleli na bytě u Pospíšilů, což byli sousedé Báčů. Já jako malá holka běhala k Báčům na mlíko a jednou jí dostala mléko dříve než Jaroslav a ten po mně skočil a chtěl mi ho vytrhnout z ruky. Dostali jsme se až na stůl na kterém jsme se prali. Při této rvačce mě Jaroslav kousl do prstu, kde mám dosud jizvu a památku na Jaroslava Báču, který už nežije. A ještě mi babička vyprávěla, že když uvařila brambory pro prasata a ve škopku rozšťouchala, tak jsme na ně s Jaroslavem chodili a jedli.

Zde jsem u babičky v Javorníku přenocovala a ještě druhý den dopoledne jsme si povyprávěly. Odpoledne jsme jeli do Velkých Losin, kde jsme navštívili Rostů Novotného, který se také narodil v Novostavcích. Přenocovala jsem v Losinách u Erny Veselovské. V sobotu dopoledne jsme zajeli do Libiny, kde jsme navštívili Miroslava Němečka, také rodáka z Novostavců. Odpoledne se pan Báča se svojí maminkou Olgou zúčastnil rodinné oslavy v Rapotíně, 70. narozenin Vítky Kovalců z Novostavců. Sešlo se zde všech 7 sourozenců. Já odpoledne zašla ke své sestřenicí Evženie Pavlíčkové, rozené Veselovské z Novostavců.

Další den v neděli dopoledne jsme v Losinách zajeli za Jirkou Klabanem z Novostavců. Cestou z Losin jsme se zastavili v Rapotíně u p. Anny Vojtíškové roz. Báčové z Kurdybáně Zornovského nar. 1919, která je nejstarší žijící z Báčového rodokmenu.

Dále bych chtěla poděkovat Jaroslavu Báčovi, že mě ještě tentýž rok vzal sebou na zájezd na Volyn a že jsme spolu prošli celou mojí rodnou vesnici Novostavce, Babin a Kvasilov, kde jsme bydleli 3 roky a strašně ráda vzpomínám na kamarády a kamarádky s kterými jsem chodila do školy. Těsně před odjezdem do naší vlasti v Kvasilově tragicky zahynul můj otec a je pochován na místním hřbitově. I tento hrob jsme opravili a dali novou desku. Dále jsme se zúčastnili slavnosti v Českém Malíně, kde jsem pronesla řeč v ukrajinštině a setkala se místními rodáky. Zanechalo to ve mně hluboký dojem.

Další rok jsem se opět zúčastnila zájezdu, kdy už jsem špatně chodila, měla jsem 2 hole. Bez pomoci bych se tohoto zájezdu nemohla zúčastnit. Jára mně musel pomáhat do autobusu a při vystupování snašet ze schodů. V Jároví jsem získala dalšího syna, který se po celou dobu zájezdu o mě staral jako o vlastní matku a stará se nadále. Na zájezdech Jára vše natočil na kameru a poté zhotovil DVD, které si při vzpomínce na mojí rodnou zemi pouštím.

Tonička Janečková Škrancová

Z jiného tisku

Překlad článku z ukrajinských novin ze 16. srpna 2013

Po více než 63 letech se Čudnovan Volodimir Bulij setkal se svým synovcem Vaškem, který žije v Čechách.

Nepozorovaně plynou léta zanechávající za sebou dětství, školní roky, jedním slovem - mládež. Život v dospělosti je i plný práce, starostí, trápení nejen splněných přání a milých vzpomínek. Občas se setkáváme s příbuznými, blízkými lidmi, ale pevná přátelství se na dlouhá léta přeruší, hluboko v srdcích však vzpomínky žijí a přetrvává touha vrátit se tam, kde jsi býval šťastný. To se splnilo přátelům Čermákovým.

Po válce je osud zavál do Čech. Vaškovi rodiče byli Češi žijící v Olšance. Antonín Čermák odjel se svou rodinou do historické vlasti, zanechav všechny majetek vytvořený vlastní prací. Takový osud potkal mnohé obyvatelé naší Olšanky. Dík historii se stalo, že v této vesnici žili jen Češi. A to bylo tak.

První zmínka o obyvatelstvu tohoto místa obsahuje revizní zpráva z 20. 9. 1795. Ve Volyňské gubernii čudnovského újezdu vesnice Olšanka patřila poznašskému Janu Josefu Mjaskovskému. Dále ze zápisu vyplývá, že zde žily tři rodiny Matvija Girky, Gavřila Melnika a Josefa Bilského. První byli tkalci, členové druhé rodiny byli mlynáři a třetí zemědělci.

Intenzivní rozvoj vesnice nastal v roce 1874, kdy přijeli čtyři Češi pověřeni nákupem půdy. Ve smlouvě z 20. září 1784 se říká, že

dědici vysloužilého majora Jakova Šupíkova, vdova po něm Larisa Jakovna Šupíkova a tři děti prodávají půdu o výměře 1.050 desjatín a 466 sáhů, což zabírá část katastru vesnice Babušky, Olšanka, Mjaskovka a dvě osady se vším bohatstvím na povrchu i pod zemí. Podle dokumentu lze usuzovat, že název vesnici nevymysleli Češi, ale vyplynul z tvárnosti krajiny: močály zde byly porostlé olšemi, tedy olšovím. První obyvatelstvo tvořily 72 rodiny, které z Čech přivezly vlastní kulturu, pracovní nářadí, knihy, zvyky. Už v roce 1875 postavili 15 domků s hospodářskými stavbami v hodnotě 7.500 karbovanců. Domky stavěli z vepřovic (tj. hlína smíchaná se slámou) a po letech, kdy v Olšance vznikla cihelna, stavěli z cihel.

V té době se budovala kyjevsko-brestská železnice vedoucí přes vesnici, část Čechů na ni pracovala. Především však byli Češi zemědělci. V první řadě pěstovali chmel jak v Olšance, tak v okolních vsích, kde měli pronajatou půdu. Češi přivezli svůj způsob obdělávání půdy, na rozdíl od Ukrajinců půdu hnojili. Ukrajinci se časem předsvědčili, že Češi mají lepší úrodu, proto od nich přejímali kdecu.

Jeden z Čechů Václav Vojtěchovič Klich postavil pivovar, ten po roce 2000 úplně zanikl. Vesnice patřila k pěti největším českým koloniím v Žitomirské oblasti. Byla samostatnou administrativní jednotkou a měla i svého českého starostu. Prvním se stal Jan Mil. V roce 1925 byla v Olšance vytvořena česká obecní rada.

V prvních porevolučních letech Češi založili zemědělské družstvo Rosy Luxemburgové, později to byl kolchoz. Pěstovaly se brambory, obilí, zelenina, chmel, konopí. Choval se dobytek, koně, prasata, ovce, slepice a včelařilo se. V roce 1937 měla Olšanka vlastní elektrárnu, ta dodávala proud kolchozu i domácnostem. Fungovalo rádio, kino (zvukové filmy), česká škola. Všechny ulice byly zpevněny kamenním. Za vlastenecké války bylo hospodářství vyrabováno okupanty, ale už v roce 1944 se vzpamatovává a včas splní dodávky.

Za války mnoho občanů bojovalo proti fašistům v řadách Rudé armády, partyzánských oddílů i ve sboru Ludvíka Svobody. Mnozí z nich padli. V roce 1947 na základě dohody mezi naší a československou vládou se většina Čechů vrátila do své historické otčiny. Olšanku tedy opustila i Čermáková rodina. Pokud mohli, Antonín a zvláště Marie, Olšanku navštívili. Marie tady měla hodně příbuzných, blízkých lidí, například bratra Volodimira... Ale v jednu chvíli se tenoučká nitka, která poutala Čermákovy k Olšance, přetrhla. Antonín i Marie zemřeli a kontakt s jejich dětmi zanikl. Šla léta, všechno se radikálně změnilo. Z Československa vznikly dva státy, Ukrajina se osamostatnila. Dnes i studenti ze zahraničí přijíždějí do naší země získat vzdělání pro prestižní profese.

Bratr Marie Čermákové je Čudnovan. Od svého syna Jurie, docenta Kyjevské univerzity z katedry potravinářského průmyslu se dověděl, že jednu ze zdejších fakult navštěvoval student, který přesídlil do Čech. „Ten chlapec se snad jmenuje Michal“, říká Volodimir Trifonovič. „Ukázalo se, že to je velice dobrý a zodpovědný člověk. Když ho můj syn požádal, aby v Čechách našel Mariiny děti, nevím jak to dokázal, ale přání splnil. A já jsem se velice podivil, když zazvonil můj mobil a já jsem uslyšel češtinu. Volal Mariin starší syn, můj synovec Vašek. Dobře, že rozumím česky, hned jsme si dobře rozuměli!“ „Chystáme se vás navštívit“, zaznělo v závěru rozhovoru.

„A ejhle, 11. srpna jsem po ránu osobně přivítal hosty z Čech neda-leko kostela. Věděl jsem, že přijedou vlastní škodovkou zelené barvy. Setkání po 63 letech se neobešlo bez slz, srdečných slov, vysvětlování. A vůbec nezáleželo na tom, kdo jakým jazykem mluví, rozuměli jsme jeden druhému.“

Hosté z Čech z města Tachov, Vašek s družkou Marií, dlouho chodili po Čudnovu, obdivovali město, fotografovali. Hlavně si pořídili snímky budovy, v níž byla ve své době porodnice, právě zde matka přivedla na svět Vaška. A taky jeli do Olšanky, aby viděli, kde stál domek Vaškových i Mariiných rodičů. Marie také pochází z Olšanky a narodila se v Čudnově jako Vašek.

I na hřbitově v Olšance pořídili mnoho snímků. Známí je před cestou prosili, aby zjistili, co se stalo s blízkými lidmi přesídlelci, kteří zůstali na Ukrajině, zda ještě a jak žijí. A jestliže zemřeli, modleme se za ně, za pokoj jejich duší. Volodimir Bulij se svou ženou se hostům plně věnovali. Hodně jim vypravovali, seznamovali s hezkými ukrajinskými tradicemi, štědře hostili. Když se loučili, Tachovany čekala 1.600km dlouhá cesta domů. Volodimir od nich s radostí přijal slib, že příště přijedou se všemi vnuky. A to znamená, že rodinné styky byly obnoveny, brání jim jen hranice. To však není žádná překážka pro přátelství příbuzných.

Z ukrajiništiny přeložila Jiřina Pulerová

Z konference krajanů všech národností žijících na Volyni před druhou světovou válkou, která se konala v Polsku v jedné menší obci u Wrocławu dne 12. a 13. září 2014

Len kvete barvou oblohy „nebeskou“. Psychologie považuje tuto barvu za barvu vytrvalosti. Kvete nezvykle krátce jen půl dne, tedy

konec krásy – konec života. Je to symbol trpělivosti, nevinnosti a čistoty. Toto znamení lnu má ve svém znaku společnost v Polsku, jejímiž hosty jsme byli na jejich letošním každoročním setkání. Na něm vystoupil mezi jinými profesor Jaroslav Vaculík. Z naší strany se dále zúčastnili paní Mgr. Dagmar Martinková a naše předsedkyně paní Jaromíra Němcová Ničová. Byli přítomni i zástupci našeho Nového Malína, zástupci Ukrajiny, Němců, Židů a pochopitelně Poláků.

Díky paní Martinkové a naší předsedkyni se podařilo rychle udělat kopii naší výstavy Návraty volyňských Čechů, která tam byla prezentovaná. Výstavy z Nového Malína, Poláku a Němců, všechny vyprávěly o Volyni. Byly působivé, plné faktů a velmi dobře udělané. Přes 130.000 Poláků tam bylo vyraženo banderovci, kteří Němcům pomohli i k vyhlazení Židů. Ze všech dřevěných křížů, které byly na Volyni posbírané, se vzal malý kousek dřeva a umístil se na nový malý křížek, který by měl být v každé volyňské domácnosti jako památka na bývalý domov a připomínka všech křivd. Bylo by báječné spolupracovat s těmito organizacemi, což jsme již předjednali.

Jaromíra Němcová Ničová

Ze současného života SČVP Region Chomutov

Dne 19. září 2014 se u nás, opět po roce, konalo setkání Sdružení Čechů z Volyně, kterého se zúčastnili hosté z pražského, žateckého, litoměřického a karlovarského regionu.

Od předsednického stolu uvítala přítomné Jiřina Kačerová a předala slovo hospodáři Sdružení z Prahy, Maruše Nečasové, která informovala o hospodaření Sdružení. Dále promluvil Václav Kuchyňa o litoměřickém regionu, předseda Okresního výboru Svazu bojovníků za svobodu major v.v. Beneš Vraný. Uvítal přítomné a pozval je na akce, které Svaz bude pořádat společně s Obcí legionářskou. O té promluvil i předseda jejího OV plukovník v.v. Ing. Rostislav Lysoněk a všechny rovněž uvítal.

Členka našeho Sdružení paní Danuše Kolářová z Jirkova, která je zároveň předsedkyní ZO ČSBS v Jirkově, informovala o akcích, které se u nich budou konat a všechny přítomné pozdravila. Za žatecký region promluvil o jejich práci a aktivitách pan Josef Holec. Na závěr popřál všem hodně zdraví.

Po ukončení všech projevů následoval společný oběd ke kterému předsedkyně Kačerová popřála dobrou chuť, popovídání s přáteli a hodně zdraví! Všichni si přáli, abychom se v příštím roce u nás zase sešli.

Jiřina Vinšová a Jiřina Kačerová

Tradiční posvícenské setkání v Litoměřicích

I v letošním roce jsme připravili pro naše členy a jejich přátele tradiční setkání u příležitosti vzpomínky na volyňská svatováclavská a martinská posvícení, kterého se zúčastnilo 85 našich krajanů. Velikou radost jsme měli i z účasti 15ti členů žateckého regionu, kteří nás navštívili u příležitosti jejich výletu do našeho města Litoměřic.

Předseda regionu Mirek Kučera přednesl zprávu o činnosti výboru od poslední výroční členské schůze, kde m.j. informoval o přestěhování naší schůzové místnosti do nových prostor, kde máme vynikající podmínky pro naši činnost, za což vyslovil veliké poděkování našemu městskému úřadu, konkrétně starostovi panu Chlupáčovi. Na návrh výboru bylo uděleno čestné členství naší dlouholeté člence výboru regionu i Celostátního výboru a dlouholeté dopisovatelce do Zpravodaje paní Věře Suchopárové, veteránce II. světové války. Čestné členství předala paní Nečasová, čestné uznání a květiny pak náš předseda Mirek Kučera.

Poté se ujal slova místopředseda Josef Kozák, který připomněl oslavy posvícení na Volyni a zavzpomínal na konkrétní události při Karpatsko-dukelské operaci.

V diskusi vystoupila řada hostů, mezi nimi samozřejmě náš čestný člen, pan PaedDr. Moravec, který v úvodu vyzvedl hrdinské činy jak paní Věry Suchopárové, tak dalších, např. i Vladislava Opočenského, Karla Šeráka a další, kteří tvořili naše dějiny a za to jim patří veliké díky. Poukázal na to, že vláda pro to nic nedělá. Dále informoval o své práci, která souvisí s jeho badáním především ve Státním archivu, kde stále nachází nové a velice zajímavé informace o jednotlivých rodinách Volyňských Čechů. Podrobně pak hovořil k jednotlivým událostem kolem Karpatsko-dukelské operace při které zahynula řada volyňských Čechů a poukázal ve velké hrdinství našich žen, na kterých ležela veškerá starost o děti a hospodářství.

Z vystoupení paní Jiřiny Kolářové z Pražského regionu jsme se dozvěděli jak bylo naloženo s knihami včetně učebnic, které jsme v jednotlivých regionech připravili pro naše ukrajinské krajany. Při své osobní návštěvě ve městě Dubno si osobně ověřila použití těchto knih a pomůcek v praxi. Poděkovala proto všem regionům za tuto pomoc.

Paní Nečasová informovala o přípravě setkání v Senátu v letošním roce, kde jednotlivé regiony obdrží příslušné počty osob k účasti na jednání.

Za region Daniela Zelenková, jednatelka

Setkání krajanů v Moravskoslezském regionu

Dne 20. září letošního roku se uskutečnilo velmi milé setkání krajanů moravskoslezského regionu v kulturním domě v Suchdole nad Odrou. Zavzpomínali na naši Volyn a prokázali, že naše práce má pro všechny rodáky a jejich potomky obrovský význam a přináší jim radost i hrdost na svůj původ. Zahájili vystoupením sboru místní školy pěknými písničkami. Byla oceněna dlouholetá práce pana doktora Vladimíra Samce, který byl vyznamenán medailí legionářů za dlouholetou práci předsedy regionu pro naše Sdružení a zachování památky na úlohu volyňských Čechů při vzniku legií a naší republiky v roce 1918. Dále uvedená historie obce Špakov na ukrajinské Volyni byla zajímavou ukázkou úspěchů našich předků na Ukrajině. Ukázkou přímo vzorné spolupráce krajanů s místními orgány bylo vystoupení starosty Suchdolu, který byl na setkání již poosmé. Setkání skončilo veselou zábavou s hudbou z našeho mládí, která se ovšem líbí i naši potomkům.

Podařilo se nám navštívit i neuvěřitelný „skanzen“ volyňského Špakova, který vybuodoval pan Rostislav Zeman, žijící v moravskoslezském regionu a pocházející z Volyně, z města Luck, kde jeho rodina postavila v předminulém století pivovar, který tam dodnes šíří slávu českého piva.

Tento mimořádně pracovitý a cílevědomý člověk přijel do republiky jako reemigrant v roce 1947, kdy mu bylo pět let. Tady se mu, kromě jiného, podařila skoro neskutečná věc. Vybuodoval v Pasekách Kopřivnice výjimečný skanzen, který nazval podle naší bývalé osady na Volyni „Špakov“ kde soustředil neuvěřitelné množství všech nástrojů, pomůcek, strojů, náradí a dalších předmětů používaných našimi předky na Volyni. Je to instalováno v několika budovách i na otevřeném prostranství a nedá se to ani ve stručnosti popsat. Je tam i typická volyňská selská usedlost včetně nábytku i dobové výzdoby místností. Soustředěné stroje a zařízení byly panem Zemanem neuvěřitelně zprovozněny a jsou funkční. Soustředil zde všechny možné zemědělské stroje, nástroje a pomůcky, které se na Volyni používaly. Má tam vybudovanou a vysvěcenou i vlastní kapličku. Nedá se to všechno popsat, to se musí vidět, všechno ostatní by bylo zkrácením.

Toto muzeum by mělo být státními orgány zdokumentováno a mělo by dostat prostor i ve veřejných sdělovacích prostředcích, včetně rozhlasu a televize, protože si to zaslouží svou mimořádností.

Ing. Miroslav Němec

Informace a pozvánky Prodej knih s volyňskou tematikou

Vzhledem k tomu, že byl ukončen prodej knih v hotelu Legie v Praze, máme snahu publikace, které jsou ještě k dispozici dostat mezi zájemce poštou nebo osobním odběrem v Žatci.

J. Fojtík : Zapomenutý boj /Krajanské listy/ - 120 Kč

J. Ornst : Malá Zubovština-Česká kolonie u Černobyli - 120 Kč

Sborník textů z konference k 65. výročí návratu do vlasti - 60 Kč

J. Hofman : Volyňští Češi v I. a II. odboji - 200 Kč

J. Hofman : Češi na ukr. Volyni v době holokaustu - 190 Kč

Vytesán v žule - Odlita z kovu, pomníky v Rovně a Žatci - 50 Kč

A. Jančarová - Tři lípy - 100 Kč

Mapa českého osídlení na Volyni - 70 Kč

Literaturu je možno zakoupit za cenu výtisku + poštovné /50 – 100 Kč/ u Josefa Holce v Žatci.

Adresa: Josef Holec, Dukelská 1964, 438 01 Žatec, tel. 415711614 nebo na adrese:

SČVP region Žatec, Lva Tolstého 969, 438 01 Žatec, tel. 415 710 734 v pondělí od 10 do 12 hodin.

Za region Olga Nepivodová

Naši jubilanti

reg. Broumov: V říjnu oslaví krásné 70. narozeniny Marie Černochová rodačka z Újezdce, nyní Benešov u Broumova. *Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje za region Broumov Alexandr Stejskal*

reg. Chomutov: V září oslavila 85 let naše členka Věra Dvořáková ze Zdobunova, bytem v Údlících. V říjnu oslaví narozeniny: 86 let Marie Menšíková z Moštěnice, bytem Lažany; 83 let Alexandr Hývl ze Semidub, nyní Klášterec n/O; 83 let Jaroslav Hons z Volkova, nyní Nová Ves u Chomutova; 70 let Miloš Novák z Jihlavy, nyní Chomutov a 70 let Ludmila Švecová z Kupičova, bytem Kadaň. *Jubilantům hodně štěstí a zdraví do dalších let přeje za region Jiřina Kačerová*

reg. Karlovy Vary: V září oslavili 90 let Antonie Englická z Hulče České, bytem Bachov; 84 let Ludmila Tichá z Kvasilova, bytem Sokolov a 83 let Antonín Klíma z Luthardovky, bytem Nejdek.

Všem pevně zdraví a pohodu do dalších let přeje Helena Horáková

reg. Litoměřice: V říjnu oslaví narozeniny: 65 let Ludmila Zochová z Mírohoště, bytem Litoměřice; 81 let Jindřich Hořejší z Mírohoště, bytem Roudnice n.L.; 89 let Jiřina Vítková z Mírohoště, bytem Litoměřice; 91 let Melanie Tintěrová ze Zavidova Českého, bytem Polepy; 89 let Radomír Vlk z Boratína, bytem Chotiněves; 89 let Marie Janouchová z Volkova, bytem Děčín. *Všem jubilantům srdečně přeje pevné zdraví a spokojenost Daniela Zelenková, jednatelka*

reg. Moravskoslezský: V červenci oslavili: 87 let Marie Tejčková Průšová z Ulbárova, bytem Krnov a 70 let Ing. Václav Petras z Kvasilova, bytem Nošovice. V srpnu oslavili: 87 let Anastázie Holčáková z Podlesic, bytem Kunín; 86 let Marie Lajnveberová z Martinovky, bytem Kunín; 82 let Věra Pospíšilová ze Špakova, bytem Kujavy; 75 let Vladimír Kubín ze Svištova, bytem Studénka; 65 let Terezie Zajíčková z Ol-Drzyszwice, bytem Kujavy; 65 let Ing. JUDr. Jiří Křivský z Mojžíše, bytem Opava a 60 let Božena Ševčáková z Bílovce, bytem Stachovice. V září oslavili: 87 let Emilie Machovská z Lipjan, bytem Fulnek; 83 let Emilie Najmonová z Hubína Českého, bytem Suchdol n/O; 82 let Nina Stehlíková z Hončarky, bytem Šenov u N. Jičína; 82 let Jiří Kabát z Martinovky, bytem Bílovec; 80 let Vladimír Jeřábek ze Zborova, bytem Kunín a 65 let Václav Vyhřídál z Jindřichova, bytem Jindřichov.

V říjnu oslaví 83 let Evženie Haráková z Dembrovky, bytem Charitativní domov Moravec. *Jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a pohodu. Za region Z. Novotná, M. Seitlová*

reg. Mariánské Lázně: 80 let Anna Fůrbachová z Buderáže, nyní Ploučny Konstantinovy Lázně; 80 let Jiřina Kokštejnová z Hrušvice, nyní Klimentov V. Hledsebe. *Všem hodně zdraví, štěstí a životní pohody přeje Jaroslav Juha*

reg. Olomouc: V říjnu oslaví 85 let Václav Borys z Moldavy, nyní bytem Karviná; 75 let Emanuel Masopust z Hrušvice, nyní bytem Olomouc; 80 let Josef Vořech z Moldavy, nyní bytem Olomouc.

Za region Ing. Miroslav Nerad

reg. Praha: V září oslavili: 90 let Ing. Miloslav Masopust ze Straklova Českého, nyní Praha; 85 let Věra Holubová z Umáně, nyní Praha; 82 let Emilie Doležalová z Bojarky, nyní Praha; 82 let Marie Cuhrová z Michalovky, nyní Praha; 81 let Anna Maroušová ze Zdobunova, nyní Praha; 81 let Jiřina Fočerová z Mírotína, nyní Praha; 80 let Miroslava Kuběnková z Lucku, nyní Praha; 75 let Emilie Vacková z Podhájce, nyní Praha; 70 let Miloslav Šťastný ze Sereďního Ráje, nyní Králův Dvůr a 60 let Emília Marková z Českého Krumlova.

V říjnu oslaví 89 let Marie Soprová z Buderáže, nyní Praha; 88 let Jiřina Jiráková ze Zdobunova, nyní Praha; 87 let doc. MUDr. Alexandr Muratov z Kyjeva, nyní Praha; 83 let Raisa Frantálková z Novin Českých, nyní Praha; 82 let Dobromila Janáková z Boratína, nyní Praha a 81 let PhDr. Miloslava Žáková, CSc. z Kupičova, nyní Praha. *Těmto jubilantům přejeme hodně štěstí a zdraví do dalších let. Jménem výboru regionu Miluše Průšová*

reg. Rakovník: V září oslavila 80 let paní Vlasta Ransdorfová, rozená Balounová. *Přejeme hodně zdraví, štěstí. Za region předseda Václav Vohralík a jednatel Josef Krouský*

reg. Tachov: Olga Antoňová oslaví 73 let z Olšanky, nyní Tachov; Jiří Čermák 85 let Beroun; Bronislava Koutná 85 let Korostyšev, nyní Tachov. *Všem oslavencům přejeme zdraví štěstí a životní pohodu do dalších let. Za region Tachov Alžběta Michlová*

reg. Teplice: V říjnu oslaví 55. narozeniny nová členka regionu Teplice paní Irena Chýnová z Nové Včelnice. *Blahopřání k narozeninám pro naši maminku Annu Rampasovou rozenou Krejčíkovou, narozenou na Okolku 20. 10. 2014 jí bude krásných 90 let. Všechno nejlepší a hodně zdraví přejí děti s rodinami. Za region paní Holmanová a J. Semenáková*

reg. Vyškov: V říjnu oslaví Václav Pěnička 88 let, bytem Vyškov; Olga Pěničková roz. Krejčíková 86 let, bytem Vyškov; Jiřina Bačovská roz. Loukotová 83 let, bytem Kučerov. *Za region blahopřeje Václav Černý*

reg. Žatec: V říjnu oslaví 92 let Bohumil Filípek z Novin Českých, nyní Žatec; 86 let Václav Malhauz z Hrabiny, nyní Chomutov; 84 let Alžběta Němečková z Michalovky, nyní Žatec; 75 let Slávka Podolníková z Dlouhého Pole, nyní Žatec; 70 let Božena Řápková z Hoščy nyní Milčevce; 87 let Marie Šírcová z Dorostají Českých, nyní Jimlín; 83 let Helena Tomrdlová z Buršovky, nyní Podbořany; 75 let

Jaroslav Vlasák z Rovna, nyní Kounov; 81 let Jiřina Zachová z Volkova, nyní Liběšice; 84 let Ladislav Jůna, nyní bytem Velká Černoc. *Všem těmto členům hodně zdravíčka, štěstí a spokojenost do příštích let přeje za region Slávka Černá*

reg. zahraničí: V květnu oslavil 75 let Winston Shantora z Curkova, nyní Kanada. V červenci oslavil 80 let Vladimír Anďel z Tří Krčmy, nyní Londýn - Anglie. V listopadu oslaví 84 let Rev. Joseph Novák ze Zavidova, nyní Kanada.

Pevné zdraví do dalších let za SCVP přeje

Marie Nečasová

Naše řady opustili

reg. Moravskoslezský: V červnu 2014 zemřel ve věku 87 let náš dlouholetý člen, pan Stanislav Kabát z Martinovky, bytem v Příboře. V červenci 2014 zemřel ve věku 80 let Václav Šimsa z Moldavy, bytem Studénka. V červenci 2014 zemřela ve věku 94 let paní Marie Moravcová z Dembrovky, bytem Slezské Rudoltice. *Kdo jste je znali, věnujte jim tichou vzpomínku. Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevuje za region: Zdenka Novotná - předs. a Marie Seitlová - taj.*

reg. Litoměřice: Dne 11. září 2014 zemřela ve věku 90 let naše dlouholetá členka výboru a moje bývalá třídní učitelka paní Raisa Votrubová z Kněhynek, poslední bytem v Lovosicích. *Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region Litoměřice jednatelka Daniela Zelenková*

reg. Šumperk: V měsíci červnu t.r. zemřel v nedožitých 86 letech zakládající člen šumperského regionu pan Bohuslav Najman z Rapotína. *Pocházel z obce Krasilno na Volyni. Byl členem výboru našeho regionu a pokud mu zdraví dovolilo, aktivně se zapojoval do veškerého dění v regionu. Pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast. Za region Alena Kubelová*

Oznamuji přátelům a známým, že 15. srpna 2014 ve věku 92 let zemřela moje maminka Ludmila Hejdková, dlouholetá členka SCVP, rodačka z Čertice na Ukrajině. *Dcera Jiřina Žáková*

reg. Žatec: dne 12. 7. 2014 ve věku 87 let zemřela Olga Loukotková, roz. Beranová, pocházela z Jezírka, naposledy bytem Siřem. *Upřímnou soustrast, za region Žatec přeje Černá Slávka*

Dne 5. září 2014 nás navždy opustil ve věku 77 let Ing. Miroslav Rébl z Podbořan, narozený v obci Malovaná okr. Mlýnov, člen regionu Žatec. *Kdo jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku. rodina Réblova*

Príspevky na tisk

reg. Praha: Jiřina Šťastná, Kostelec nad Černými Lesy 200.
reg. Chomutov: Jaroslav Ludvík, Jirkov 200; Helena Kalíková, Most 200; Paraska Lhotáková, Chomutov 100; Marie Grulichová, Droužkovice 100; Luba Rösslerová, Droužkovice 100; Jiřina Vinšová, Chomutov 200; manž. Honsovi, Nová Ves 300; Zdeňka Kochanová, Údlice 100; Vlasta Nedbálková, Údlice 200; Jindřich Fiala, Klášterec nad Ohří 200.

reg. Mor.slez.: manž. Bolfovi, Hukovice 200; Antonie Darychová, Oldřichov 100; manž. Marešovi, Studénka 200; Marie Mučková, Sudice 200; Danuše Brožková, Vítkov 300; p. Váňová, 300; manž. Skalkovi, Odry 200; Drahomíra Zajíčková, Havířov 200; Krystýna Davidová, Hladké Žitovice 200; Božena Frolová, Hladké Žitovice 100; Jiřina Kimlová, N. Jičín 200; Alexandr Krajd, Ostrava 300; Marie Dužimová, Frýdlant nad Ostravicí 200; Dr. Ing. Anna Plchová, Paskov 300; Teofil Fibich, Běloutín 200; Vladimír Knob, Fulnek 200; Edward Štěpánek, Rožnov p/R 200; Marie Klabanová, Suchdol nad Odrou 300; Jiří Kříž, Drahotuše 200; Miroslav Kabát, Šenov u Nového Jičína 200; Vlastislava Kopecká, Hladké Žitovice 200.

reg. Brno: Emilie Smahelová, Brno 300.

reg. Litoměřice: Ing. Jiří Bohatec, Soběnice 200; Mikuláš Prošek, Liběšice 200; Lydie Bečvářková, Louny 100; Marie Janouchová, Děčín 200.

reg. Žatec: Jaroslav Nový, Ostrov 300.

reg. Rakovník: Viktor Procházka, Kolečovice 200.

region Šumperk: Vlasta Tomášková, Zábřeh 100; Jiří Jersák, Šumperk 234; Alena Kubelová, Vikýřovice 200; Jiřina Žáková, Velké Losiny 200. *Všem dárcům srdečně děkujeme M. Nečasová*

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726, mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodářky. **Děkujeme!**

Tiráž: Vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Za obsahovou náplň článků a zpráv odpovídají autoři příspěvků, potažmo Redakční rada. Svě příspěvky zasílejte do konce každého měsíce na adresu: Lubomír Sazeček, Rovná 252/6, 415 01 Teplice, nebo e-mail: sazecek@email.cz, tel.: Vodafone: 776 310 958, Sv: 723 520 715. Podávání zásilek povoleno Česká pošta, a.s. odštěpným závodem Praha č. j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Stránky Sdružení vlastníků pozemků: www.vpnvosv.cz, Stránky SCVP: www.scvp.eu. Skupina na FB: www.facebook.com/groups/114077731954780/